SUOMIS SÅNG

af

E. von Qvanten,

och

Soldatgossen

(ur Fänrik Ståls sägner)

af

J. L. RUNEBERG.

TVENNE SÅNGER

med Pianoforte-accompagnement,

COMPONERADE

af

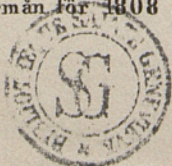
F. PACIUS.

HELSINGFORS,
1858.

Imprimatur: L. Heimbürger. Tryckt hos F. Liewendal.

Pris: 40 kop. s:r

Säljes till förmån för 1808 års medellösa veteraner.

SUOMIS SÅNG.

Con moto. e espressivo. *p* *ritard.* *ten.* *fz*

SÅNG.

Hör, hur herrlig sången skal_lar mellan Wäi_nös ru_no__hal_lar: Det är Suo_mis
Se! bland drifvor högt vid po_len strålar klar mid_sommar_so_len: _ _ _ _
Och de vä_na, bly_ga da_lar, der en bäck bland blomstren ta_lar: _ _ _ _
Öf_ver allt en röst oss bju_der, öf_ver allt en stämma lju_der: _ _ _ _

PIANO. *p* *pp* *ritard.* *ten.* *f* *pesante.* *f*

ritard. e dimin. *agitato.* *p.*

sång! Det är Suo__mis sång! Hör, de hö_ga fu_ror su_sa,
_ _ _ _ _ _ Se! på him_lens mörk_ka bå__ga
_ _ _ _ _ _ Och de skog_be_krön_ta fjel__lar,
_ _ _ _ _ _ Bro_der, e_ger du ett hjer_ta

f 8va loco. *f* *ritard.* *ped.* *pp.*

molto espressivo e dim. *fz*

Hör de dju_pa strömmar bru_sa: Det är Suo_mis sång. Det är Suo__mis sång!
nattens norrskens flammor lå_ga: _ _ _ _ _ _ _ _
ekan_de i stjerne_qvällar: _ _ _ _ _ _ _ _
i dess tjusning, i dess smärta: Hör blott Suo_mis sång, hör blott Suo__mis sång!

f *fz* *pesante.* *p* *dim.* *p.* *ped.*

SOLDATGOSSEN.

hurtigt.

SÅNG.

Min
Det
Min
Jag

risoluto.

tr. *fz* *f* *fz* *fz*

PIANO.

fa _ der var en ung sol _ dat, den vack_ra _ ste man fann, vid femton år ge_vär han
hör_des snart från hö_ga nord, när hä _ ren ryck _ te ned, hur han var käck, hur han var
fa _ der slöt på Lappos fält, sin fa _ na närmst in _ vid. Det sägs, det var den första
är en fat _ tig gos se jag, som ä _ ter an _ dras bröd, Jag har ej huld, jag har ej

f *f* *f* *p* *f* *f* *f*

tog, vid sjut _ ton var han man. Hans he _ la verld var ä _ rans fält, der
stark, hur i hvar strid han stred. Så sad's, han fått me _ dalj ock _ så, det
gång han blek_na setts i strid; På Ut _ _ tis malm för Gu _ stafs land men
hem, allt från min fa _ ders död; Men kla ga är ej mitt be _ hag, jag

tr. *f* *p*

varmt och något långsammare.

stod han glad, hvar han sig ställt, i - eld, i blod, i frost, i svält: han var min
spor - des snart, att han fått två; ack, tänk - te jag i hjer - tat då, den som fick
far - far dog med svärd i hand, hans fa - der föll vid Villmanstrand, han var från
vä - xer hö - gre dag från dag, jag är en kri - gar gos - se jag, för mig finns

fa - der han, han var min fa - - - der han. Jag
va - ra med, den som fick va - - - ra med. Och
Ca - rols tid, han var från Ca - - - rols tid. Så,
in - gen nöd, för mig finns in - - - gen nöd. Och

stacc.

var ett barn, när han drog bort sen fredens dag var slut, dock mins jag än hans stolta
vintern gick, och drifvan smalt, och det var lust och vår, då kom ett bud: din fa - der
var med dem, så blödde de, så har det ständigt gått, ett herrligt lif de lef - vat
lef ver jag tills jag blir stor och fyl - ler fem - ton år, till samma svält till samma

gång, jag mins den hvar mi _ _ nut. Hans hatt, hans plym, den bru _ na hyn, och
dött, han föll för äd _ _ la sår. Jag tänk_te då, jag vet ej hvad, var
dock, en herr_lig död de fått. Ack, hvem vill stap _ la trög och tung? Nej,
kamp, till sam_ma död jag går. Der ku_lor hvi _ na tä _ tast då, der

långsammare.

skug_gan från hans ö _ gon_bryn! Nej al_drig går det ur min syn, hur herrlig han såg ut, hur
stun_dom ängslig, stun_dom glad, Min mor hon gret tre dar å rad, så blef hon lagd på bår, så
gå i fält helt varm och ung, och dö för ä _ ra, land och kung _ se, det är an_nan lott, se,
skall man fin_na mig ock_så, der vill ock jag för_sö_ka på i mi_na fä_ders spår, i

herr _ lig han såg ut.
blef hon lagd på bår
det är an_nan lott!
mi _ na fä_ders spår.